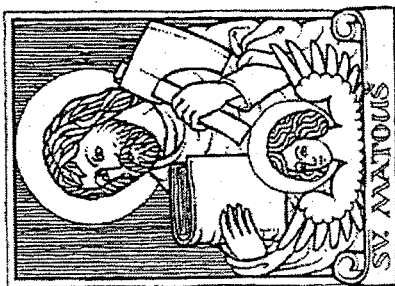

MATOUŠ

ČÍSLO 51

Velikonoční doba 2008

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

V bibli stojí psáno:

„Postal dva ze svých učedníků“

Také my jsme byli poslání – na to místo, kde právě jsme.

Jednáme tedy jako Ježíšovi vyslanci – máme jednat v jeho duchu.

Uvědomili jsme si někdy, jaká je to zodpovědnost?

Ježíš rád stoloval se svými přáteli.

Tu poslední večeři, kterou chtěl slavit se svými učedníky, uskutečňuje dodnes – při slavení eucharistie.

Abychom přicházeli k tomuto stolu sjednocení v lásce a radosti,
přejí vám k velikonočním svátkům

vaši kněží P. Pavel a Ladislav

Přehled bohoslužeb a vyučování náboženství na našem území:

Fryšava: neděle - mše sv. 8:45 hod.
středa - mše pro děti 18:00 hod.
pátek - mše nebo nešpory 18:00 hod.
(První pátek v měsíci je mše svatá, ostatní
pátky probíhají ve stejný čas nešpory.)
vyučování náboženství - čtvrtek 11:30 a 12:30 hod.

Sněžné: neděle - mše sv. 10:30 hod.
vyučování náboženství: čtvrtek 16:45 hod.
čtvrtek mše pro děti 18:00 hod.
Krásné: sobota 17:00 hod.

Prožíváme Velikonoce s našim Pánem

O Květné neděli

jej prohlásíme Králem pokoje a doprovodíme s ratolestmi a zpěvem do Jeruzaléma.

Fryšava 8:45
Sněžné 10:30

Fryšava	Sněžné	Krásné
Zelený čtvrtek 17:0019:00 -
Velký pátek 15:3018:00 -
Bílá sobota 18:00 21:00 -
Hod Boží velikonoční ... 8:45 10:30 -
Pondělí velikonoční 8:45 - 10:30

ZELENÝ ČTVRTEK

Máme úctu k Tělu Kristovu, které přijímáme.

Jakou však máme úctu k Tělu Kristovu, které tvoříme?

Když Kristus mění chléb ve své Tělo, činí tak proto, aby změnil nás.

A kvůli mně se stal Ježíš svátostí, Eucharistií – kterou ustanovil, aby zůstávala stále se mnou. Ne jako mrtvá, byť drahocenná památka, ale jako živý přítel.

Mohu přicházet, abych přijímal jeho tělo – jeho život, jeho lásku. Vezměte ... tak volá ke mně, k tobě, k nám všem Láska skrytá pod podobou chleba.

„Ježíš věděl, že přijíší jeho hodina“

Dnes naposled sedí Ježíš s přáteli. Ještě smí udělat volný krok, pohyb rukou. Ale zítra v tuto hodinu už nebude mezi živými.

Je Pánem, ale dnes v noci bude spoután, zítra popraven, jako by žádnou moc neměl.

Je hlasatelem pravdy, ale za chvíli bude slyšet jen samou lež. Před ním je zrada přítele, pouta, nenávist a smrt.

Mohl by ještě prchnout do bezpečí. Ale neutíká.

Děkujeme ti, Pane, že jsi pro nás zapomněl na sebe. Že jsi přijal všechno naše trápení.

Nauč nás přijímat zklamání, neštěstí, křivdy. Nauč nás statečně, bez kličkování nést kříž denních starostí.

VELKÝ PÁTEK

„Pryč s ním, ukřižuj ho!“

Kde se v nich vzala ta zloba, Pane? Vždyť před pár dny jsi je viděl v branách města a vstříc ti znělo jejich „Hosana!“

Byli přesvědčeni, že tvůj příchod jim zabezpečí blahobyť, slávu a moc. A ty jsi je zklamal, Pane!

Ted' tu stojíš, na hlavě korunu z trní a na ramenou kříž.

Odpusť mi, Pane, že jsem tě zarmoutil, že jsem tě urazil, že jsem tě zradil. Odpusť mi, že i já jsem stál v tom davu, jehož volání slávy se tak lehce mění v „ukřižuj!“

„Dali se do křiku: Ukřižovat, ukřižovat!“

Lidé, kteří Ježíše odsoudili a ukřižovali, nebyli horší než my.

Počínali si jako my. Přidávali se k veřejnému mínění, podléhali ohledům kvůli okolí, dávali se ovládat strachem a zistiťností.

Stále znovu se to v dějinách opakuje.

Všichni víme, že křesťan má nést kříž. V teorii jsme všichni hotovi jej přijmout. Zjistili jste však, že ve skutečnosti ten kříž, který nám připadne, nikdy není ten správný?

Kříž, který my nosíme, se nám vždy zdá nesnesitelný, obtížný.

Vždy je to ten, který nás neměl potkat. Ten, který nemůžeme přijmout pro všechny možné důvody.

Všechny ostatní by byly lepší: Ten, co má náš souseď, ten, co jsme měli předtím. Náš je protivný, ničí nás, roztrpčuje – máme proto právo hněvat se na celý svět! Voláme po jiném.

Ale kdyby nám kříž vyhovoval, už by nebyl křížem. Vždyť kříž je to, co nás raní tam, kde jsme nejzranitelnější.

Kdy to konečně pochopíme. Kdy i o nás se bude moci říci: nesl svůj kříž...

BÍLÁ SOBOTA

„Hledáte Ježíše Nazaretského? Byl vzkrášen – není zde“

Cesta kříže nekončí u hrobu, vede dál, až k radosti věčného života. Ježíš Kristus je vítěz nad hříchem, utrpením i nad smrtí. V něm zemřel i vstal z mrtvých každý člověk, celé minulé, přítomné i budoucí lidstvo.

Jestliže chceme, můžeme žít v jásavé velikonoční radosti v každém okamžiku svého života. Pro křesťana hřích, utrpení ani smrt nejsou nepřekonatelné překážky, protože v samém jejich středu jej očekává Ježíš.

Člověk, který takto vejde do radosti a v ní zůstává, stává se takovým, jakého si přál Otec.

Už nikdy nebude nikdo moci oddělit velkopáteční utrpení od velikonoční radosti. Boží láska prostřednictvím Ježíše zvítězila. Spása je už dnes uskutečněna v Ježíši Kristu. A záleží na nás, zda ji chceme přijmout.

To je radostné poselství velikonoce. Teď už víme, že nás Bůh miluje. Teď už víme, kam až jde jeho láska k nám.

V neděli ráno hledali mrtvého Ježíše. Ale on přicházel živý.

Kristus žije! Vstal z mrtvých!

Také my hledáme Boha tam, kde není a nehledáme ho tam, kde je. Bůh není nepřítomný, vzdálený. Je zcela blízko.

Bůh žije a žije v nás.

Vstal-li Kristus z mrtvých, pak se pro každého z nás otvírá život.

Církev žije z tohoto poselství naděje až do té doby, než Zmrtvýchvstalý přijde opět ve slávě.

Až do té doby poputuje Vzkříšený s námi po našich cestách, jako současník všech lidí, od pokolení do pokolení a bude žít v hloubi jejich srdcí.

Kříž nám připomíná, že po utrpení a smrti vstal Ježíš z mrtvých. Že i po našem trápení přijde radost.

Připomíná nám, že po Velkém pátku vždy přichází Vzkříšení.

Každá mše svatá je slavnost našeho vykoupení, slavnost Kristova a našeho zmrtvýchvstání.

Ty jsi ten, o kterém mluví evangelium. Ty jsi ten, kdo má být proměněn. Ty jsi zván ke stolu Pána: A na konci mše svaté stáváš se vyslancem Kristovým. Vyslancem, který má nést Ježíše ve svém srdci a slovech do světa.

Také my máme být hlasateli radosti, svědky Zmrtvýchvstání.

Ježíš nás učinil správci své radosti. Co jsme z jeho radosti učinili? Většina z nás je mnohem více nakloněna s Kristem se rmoutit než radovat se v něm.

Nedivme se tedy, jestliže pro náš „pohřební vzhled“ připadají druhým naše slova o vzkříšení nepravdivě a nevěří jim.

Teprve tehdy budeme svědky živého Boha, až budeme zjevovat jeho přítomnost a činnost v nás. Až budeme plni radosti.

Vzkříšení není obyčejná věc. To jen my jsme si zvykli brát to jako něco samozřejmého. Něco, o čem se moc nepřemýšlí. Málo věříme ve vzkříšení. V to, co bylo tou úžasnou pobídkou, pro kterou se křesťanství šířilo ze zapadlé Judeje po celém tehdy známém světě.

I našim posláním je nést ostatním velikonoční radost.

Kristus žije! To je jistota, která naplňuje srdce nesmírnou radostí. A tuto radost máme dávat dál.

Každému z nás je určena výzva: Jdi – neponechávej si dobrou zprávu pro sebe. Jdi a volej svou radost do světa. Svět potřebuje tuto jistotu, aby žil a vítězil nad bolestí.

TATÍNEK JOSEF

Ze všech lidí kolem Ježíše zůstává Josef nejvíc v pozadí – právě ten, kterého Ježíš nazýval otcem, v dětství jistě tatínkem.

Žádný evangelista neuvádí nějakou řeč od Josefa. Josef mlčí a dělá, co je potřeba.

Vesnický mládenec, tesař, chystá se ženit, je zasnouben. Ale než dojde ke svatbě, je snoubenka Marie těhotná. Přesto si ji vezme za ženu. Dítě přijme za syna, otcovsky se o ně stará, vzorně pečuje o manželku.

Pohlížíte na mne, bratři muži, a možná si myslíte: „Teď na nás spustíš vodopád připomínek, požadavků, co všechno musíme dělat po příkladu sv. Josefa. A my jsme dnes hotoví štvanci. Denně máme víc povinností a úkolů, než stačíme zvládnout. Je to tak v práci – a když přijdem domů, je to nanovo. A ty nám tu teď budeš připomínat, abychom byli v práci pořádnější, doma laskavější k manželce. Abychom zapracovali ve farnosti. Abychom... Jenže já nemám čas! Já nemám na nic čas!“

Ale já vám chci dnes cosi povědět právě k té vaší uhonělosti, k vašemu věčnému nedostatku času. Ani vaše rodina domáci, ani my, vaše rodina farní, nechceme, abyste se uhonili k infarktu, abyste se uštváli k předčasně smrti.

Chci vám dnes naopak dát radu, která dokáže změnit váš život, když ji přijmeme.

Ta rada zní: *Dělej to, co dělat můžeš, co dělat stačíš. Co dělat nemůžeš, co nestačíš, s tím se netrap. Ani Bůh po tobě nežadá víc, než na co ti dal čas. A co nežadá Bůh, nemají právo žádat ani lidé. Ty měj jen ochotu a dobrou vůli udělat, nač stačíš.*

Jen dělej chutě a v pohodě! Klidně.

Uvidíš, oč líp ti vše půjde.

Uvidíš, jak dobrým se staneš pracantem, manželem, tatínkem. Jako Josef. Dejž to Bůh.

CO ZNAMENÁ JMÉNO JEŽÍŠ KRISTUS

Každý má své jméno. Někdo je Petr, Lucka nebo Klára, ale jméno našeho spasitele není jen tak obyčejné. Zamysli se nad tím s námi...

Je správné, abychom s úctou užívali jmen lidí kolem nás. S o to větší úctou a láskou bychom měli užívat jména, které je všem křesťanům tak vzácné, které je středem jejich modlitby, jména Ježíš Kristus.

Ježíš znamená v hebrejštině „Bůh zachraňuje“. Nejvíce se život Ježíše z Nazareta naplnil, když nás svou smrtí na kříži a vzkříšením spasil, vysvobodil nás ze hříchu a smrti.

Kristus znamená v řečtině pomazaný. V izraelském národě byli král, kněz či prorok pomazáni od Hospodina, jako jeho služebníci. O Ježíši Králi říkají Skutky apoštolů v bibli, že ho po křtu v Jordáně Bůh pomazal „Duchem svatým a mocí“ (Sk 10,38). On byl Boží služebník nade vše, a přitom je Bohem.

Až přistě vyslovíme jméno Ježíš Kristus, uvědomme si, čím jméno užíváme, o kom hovoříme, či s kým vstupujeme do rozhovoru s Bohem, abychom mu v modlitbě svěřili své radosti a starosti.

Tak ať se nám všem daří s úctou a láskou užívat jména Božího Syna – Ježíše Krista a doufám, že bude pro vás stejně milé, jako všem křesťanům po celém světě a po celá staletí.

Do IN napsal P. Vít Audy

VĚDA A VÍRA

Známý astrofyzik dr Jirí Grygar hovořil v LN s redaktorkou, proč věří na zmrtvýchvstání Krista, ale nevěří na astrologii.

Jako pořádkamilovnou ženu by mě zajímalo: Je ve vesmíru pořádek?

Je, a dokonce neuvěřitelný. Protože existuje až překvapivě malý počet základních částic hmoty a velice malé množství sil, které

vesmír ovládají. Ty síly jsou čtyři a těch základních stavebních kamenů je, řekněme, dvanáct. A to je fascinující, když z těch dvanácti kamenů a z těch čtyř sil jednou uděláte atomovou elektrárnu, podruhé rosomáka, potřetí bakterii, počtvrté planetu a popáté takzvanou skrytou hmotu vesmíru. I lidský mozek, asi nejsložitější věc, kterou známe, je jenom z těch základních kamenů, dokonce v něm ani nejsou všechny. A možná se nakonec přijde na to, že ten základní princip je jenom jeden.

Je ta jednoduchoost a zároveň dokonalost důvod, proč věříte v Boha?

Ano. Existuje jeden žalm ve Starém zákoně, který říká: „Nebesa hlásají jeho – tedy Boží slávu.“ Ale to se potvrdilo novými objevy fyziky, biologie a chemie teprve ve 20. století. Ještě v 19. století byl hodně rozšířen vědecký materialismus.

Komunisti kdysi astronomii podporovali jako součást svého boje s Bohem. Nutli vás říkat, že ve vesmíru není nikde Bůh vidět.

Na to si kupodivu nevzpomínám. Ale v 80. letech jsem psal knížku o vesmíru, kde jsem se důstředně držel myšlenky velkého třesku. A to komunisti nemohli skousnout, protože v Engelsových tezích měli, že hmota je věčná a vesmír je věčný v čase a prostoru. Kniha vzbudila rozhořčení mezi kolegy ateisty a komunisty. Což ale mělo ten efekt, že ve chvíli, kdy proti ní vystoupili, se po ní pod pultem jen zaprášilo.

Věříte v apokalypsu?

V apokalypsu nemusím věřit, apokalypsa bude.

Máte na mysli, že za šest miliard let se Země vypaří ve Slunci?

Pokud jde o Zemi, tak to už dneska astronomie ví spolehlivě, že zahyne slunečním žářem, tomu neujde. Ledaže mezitím lidé najdou nějaký dostatečně mocný mechanismus, který by ji od Slunce odsunul. Ale ona bude také apokalypsa celého vesmíru a těch scénářů je několik.

Vesmírem se zabýváte od mládí. Dozvěděl jste se za tu dobu něco, co zásadně změnilo váš pohled na něj?

V mých studentských letech se to bralo tak, že vesmír tady je a v podstatě se v něm nic neděje. Až za mého dospělého života se tento názor zásadně změnil. Dneska je zřejmé, že vývoj života na Zemi je jenom malinkou součástí vývoje vesmíru. VÍ se dnes, že

vesmír se vyvíjí chemicky i fyzikálně a že před mnoha miliardami let vypadal jinak než dneska.

Nezdá se vám, že věda a technika sice uhdání milovými kroky, ale lidé, místo aby se chovali čím dál racionálněji, víc a víc tíhnou k různým okultním vědám?

To je pro mě do značné míry překvapení. Ono to tak bylo v skrytu i za totalitního režimu, který oficiálně pavědce pronásledoval, ačkoli sám byl pavědecký. Po převratu jsem očekával, že to vyhyne, což se nestalo. Ale protože jsem víceprezident evropské rady skeptiků, vím, že tento problém mají také jiné evropské země, a to i ty, které totalitou neprošly.

Je to zřejmě reakce na to, že někteří lidé mají před vědou jakousi hrůzu a řeší to tím, že se přiklánějí k úplně šamanským praktikám. To, o čem kdysi učila astrologie, je teď znovu docela moderní. Což mi připadá z hlediska nás přírodovědců téměř jako tragedie. Nejhorší je to ve Spojených státech.

Je pravda, že speciálně mezi fyziky je hodně věřících lidí?

Symbioza fyziky a astronomie vás nutí co nejrychleji se dostat k počátku vesmíru, což je mimochodem také objev 20. století, že fyzikální vesmír má počátek, takzvaný velký třesk. V tu chvíli vás začne zajímat, jak to bylo kolem velkého třesku. A zjistíme, že těsně po něm byla jenom jedna síla ve vesmíru. Teprve pak přišla grandiozní evoluce, kdy se vesmír od jednoduchoosti původního stavu dostal za 13 miliard roků k naprosto neuvěřitelné rozmanitosti.

Mimochodem, když jsem za totality studoval v Brně na přírodovědecké fakultě, všimli jsme si, že zatímco na všech ostatních specializacích měli posluchači marxismus jenom v prvních dvou ročnících, my na matematické fyzice jsme ho měli až do čtvrtého. Když jsme protestovali, řekli nám, že je vědecky prokázáno, že matematici a fyzikové více věří v Boha než ostatní přírodovědci, takže musíme mít více marxismu, aby to z nás dostali.

Takže vy, nepřítel pavěd, věříte, že v základu našeho racinálního světa byl zázrak?

Já bych řekl, že byl. Protože ten zázrak je naprosto absolutní. Materiální vesmír vznikl z ničeho. Prostě nebylo nic, vůbec nic. A

to je úplně v rozporu s naší filozofickou intuící, filozofové vždycky tvrdili, že něco musí vzniknout z něčeho.

Mohla bych si s vámi teď udělat malou anketu o církevních dogmatech? Věříte například, že Ježíš byl syn Boží?

Ano.

Věříte, že Kristus vstal z mrtvých?

Ano.

Biologicky je to ale nemožné.

Syn Boží má zkrátka privilegia, která my nemáme, i tomu věřím.

Věříte v neposkvrněné početí?

Neposkvrněné početí je terminologický omyl. Víte, co to znamená? Je to církevní dogma, že Panna Maria byla počata bez dědičného hříchu. A lidé si to posunuli, že porodila Krista jako panna. V neposkvrněné početí věřím, ani není možné racionálně nic prokazovat nebo popírat, protože dědičný hřích je čistě teologický koncept.

Věříte v sílu modlitby?

Co se tím myslí? Síla je pochopitelně fyzikální termín...

Přece mi rozumíte – mluvím o tom, že se věřící modlí a věří, že jejich modlitba může uzdravovat.

To je asi nedorozumění. Po mém soudu síla modlitby nespočívá v tom, že by se ten člověk měl uzdravit, ale v tom, že mu psychicky pomáhá.

Neříkal jste před chvílí, že na telepatii nevěříte?

To není telepatie. On se prostě v určité chvíli dozví, že na něj jiní lidé myslí. V tomhle smyslu tomu věřím.

Věříte v záznaky Boží?

To je zase otázka, co se tím záznakem myslí. Pokud by se myslelo porušení některého z přírodních zákonů...

...například proměna vína v krev Kristovu...

To je mystický pojem. George Gamow, přední fyzik 20. století, taky nevěřil, že by se hostie změnila v tělo Kristovo. Tak jí prostě v kostele ukradl a zkoumal pod mikroskopem. No a zjistil, že hostie je pořad hostie.

Už se vám stalo, že vás někdo požádal o horoskop?

To se mi stává dosti často, protože i v docela respektovaných novinách si o sobě občas přečtu, že jsem významný český astrolog, a to by mě vzali všichni čerti. Ale oni to asi myslí dobře, oni si

myslí, že astronomie hvězdy jen pojmenovává, kdežto astrolog je ten, co to umí vyložit.

Po každém mém veřejném vystoupení mi lidé píšou, abych jim sestavil horoskop, a dokonce mně nabízejí, že by to nebylo zadarmo.

Udělal jste to někdy?

Nikdy. Píšu jim, aby se probudili, že jsou o čtyři století pozadu.

Proč by ale postavení planet nemohlo mít skutečně nějaký vliv na lidský život, když ho ovlivňuje i erupce na Slunci nebo slapové síly?

Daleko největší slapový efekt na člověka má Měsíc, na druhém místě Slunce. Planety mají vlivy naprosto nepatrné. Čili já bych bral astrologii, kdyby se zabývala pouze Měsícem a Sluncem. Jenže malér je v tom, že astrologie se snaží předávat individuální osudy. A ty jsou různé, i když ty slapové síly na nás působí stejně.

Jako ze sci-fi mi připadá tvrzení, že většina hmoty vesmíru je skrytá. Že vlastně pozorujeme jen jedno procento vesmíru...

Právě tohle je důkaz, jak málo toho o vesmíru víme.

Co si vlastně mám pod tou skrytou hmotou představit?

To kdybych věděl. Nad tím bádají největší teoretici současnosti a zatím jen spekulují. Ale jsme si jisti, že skrytá hmota existuje.

Chtěl byste se setkat s mimozemšťany?

To víte, že jo. Nedovedu si představit zajímavější příběh než komunikovat s mimozemšťany.

Jaká je vlastně pravděpodobnost, že se s nimi setkáme?

Definitivní odpověď nezná nikdo. Máme data jen o jednom jediném pozemském životě.

PRAVIDLA DOBRÉHO HÁDÁNÍ – DVANÁCTERO

1. Když jeden má problém, je to problém obou. Musí se o něj zajímat spolu.
2. Nečekej, že partner je čtenář myšlenek. Pověz mu jasně, o co ti jde

3. Odpovídej pravdivě a otevřeně, co si myslíš. Ale dodej: „Mohu se mýlit. Budu o tvých důvodech přemýšlet. Dejme si čas na domýšlení.“
4. Chraň se svou argumentací druhého zarmoutit, zesměšnit, ponížit.
5. Debatujme vždy o jedné věci.
6. Není přípustné na výtku odpovědět jinou výtkou. Není přípustné reagovat uražením nebo zvyšováním hlasu, křikem.
7. Máš právo říci, co si myslíš. Máš povinnost pozorně poslouchat, co říká druhý a uvažovat, proč si to tak myslí.
8. Když upozorňuješ partnera na chybu, tak hned připoj pochvalu něčeho dobrého. Tím se uvolní vlastní chyby, pomůže to oběma.
9. Užitečnější než vyčítat je pochválit. Místo „jsi nedbalý táta“ – je lépe říct „mám radost, když si všimneš dítěte“.
10. Cílem dohadování ať nikdy není osobní vítězství, ale nalezení pravdy.
11. Oba se už konečně vzdejte polepšovacích převychovávacích hádek. Proto hledejte při všech sporech společný základ, s čím oba souhlasíte. A z toho pak vycházejte.
12. Bylo-li vaše dohadování vedeno správně, poznáte jednoduše: výsledkem nebude hlubší roztrpčení, ale úleva a radost z nové shody. Vy dva jste přece společníci, ne protivníci. Tak spolu tedy podle toho zacházejte!

Jistě by mezi lidmi i v našich rodinách bylo více porozumění, kdybychom dokázali den co den ráno při vstávání prosit o dary Ducha Svatého. Kdo je otevřený vanutí Božího Ducha, snadněji pochopí, jak to druhý myslí, co mu dělá starost. A pochopit druhého, to už je velký krok na cestě k dorozumění

z „Manželství v záběhu“

.....
Matouš : farní občasník pro vnitřní potřebu Vydává farnost Fryšava